

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XV. Horarum Canoniarum explicatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

mortui juvare nequeant vivos, in hac vita existentes, inquit Durandus in Rationali div. Offic. l. 4. c. 15.

73 His tamen non obstantibus, sapientissimus noster Lezana consulto 3. n. 118. probabiliter docet, ex multorum Theologorum consensu, animas Purgatorii à fidelibus piè invocari posse. Nec id S. Thomas negare videtur (non enim dicit, quòd eas orare non possumus) sed solum asserere, quòd eas non oramus, id est orare & invocare non solemus: quia scilicet non ita constat, quòd nostras cognoscant orationes, suntque potiùs in statu ut oretur pro ipsis, quàm ut orent pro nobis. Ex quo consequens non est, quòd nunquam orent pro nobis. Tamen enim hoc non faciant ratione statùs (potiùs deputati ad satisfaciendum pro se, quàm ad orandum pro aliis) faciunt tamen ratione charitatis & communionis, quam eo in statu retinent ad nos.

74 Probatur ergo ista opinio, tum quia multi (ut ex D. Gregorio 4. Dialog. refert Viguerius Inst. c. 5. §. 5.) per animarum adhuc purgantium invocationem adjuti sunt. Siquidem Gregorius cap. 40. ibi narrat, quòd animæ Pachelii & Severini, adhuc in Purgatorio existentes, miracula in terris operabantur. quod probabili (licet non evidenti) argumento est, ipsas, fidelium precibus moras, divinum auxilium ipsis impetrasse. Tum quia nihil obstat, ut ex objectorum argumentorum solutione constabit. Tum denique quia piè credi potest, ipsas orare pro vivis, à quibus adjuvantur: inter ipsos proinde & ipsas esse communionem charitatis, quà pro se mutuo orent, prout docent Richardus de Media-Villa, Gabriel, Medina, Sorus, Bellarminus, Eckius, Azorius, Bonacina, Sylvius, apud Sinnichium §. 283. Jam verò semel dato quòd orent pro vivis, quidni earum oratio implorari possit à vivis? Certè non quia vivorum orationes non cognoscunt: cum piè credi possit, eas ipsis manifestari per Angelos suos Custodes; vel per nostros; vel per utrosque: cum hoc non excedat statum ipsorum, & Angelicæ custodiæ videatur consentaneum. Accedit quòd esto non cognoscerent orationes nostras, sufficeret eas à Deo & Angelis cognosci, animasque illas consequenter à Deo vel Angelis excitari & moveri ad orandum pro nobis, prout Hieremias Propheta in Lybbo existens excitatus legitur ad orandum pro Judaico populo. 2. Machab. 15. Quam ob causam Hugo de S. Victore, Eckius, Hesselius, Serarius, Bellarminus, & alii apud Sinnichium §. 285. existimant, quòd etiam si Sancti in celo regnantes orationes nostras non cognoscerent, consequens non foret, invocandos non esse.

Et per hæc patet ad 1um. in contrarium.

75 Ad 2um. dicendum, quòd licet non tam sint in statu orandi pro nobis, quàm ut oremus pro ipsis; non idèo tamen sint in statu, in quo absolute non possint orare pro nobis, vel nobis aliquid impetrare, ex vi præceden-

tium meritorum ipsorum, sicut & ex divina acceptatione (quomodo Sanctorum orationes impetrandi efficaciam habere docet S. Thomas a. 9. ad 1.) cum in illo pœnali carcere à Deo hostili non detineantur affectu, sed amico, & paterno, licet simul vindice, ut purgatoris illis flammis à maculis expurgatæ, expeditæ reddantur ad paratam sibi regni celestis possessionem. Et idèo dolor in ipsis nullatenus perturbat iudicium rationis, nec impedit affectum bonæ voluntatis, nec proinde bonam voluntatem orandi pro nobis. Cum impedimenta ista in nobis contingant ratione corporeorum organorum, quibus ipsæ carent.

Ad 3um. dicendum, orationem pro nobis, 76 impetratoriam in animabus illis esse compatibilem cum solutione pro seipsis, nec per eam impediri necessariam ad hoc attentionem, nec charitativam pro nobis sollicitudinem; cum dives in inferno bene oraverit pro fratribus suis. Luc. 16.

Ad 4um. dicendum rationem meliorem reddi posse, ex eo quòd Ecclesia in Missarum illarum collectis, quòd efficacius defunctorum animas adjuvet, velit unice pro ipsis orare, nec in Missis illis velit nisi luctum & commemorationem defunctorum, ut nobis amplius inculcet mortis meditationem.

CAPUT XV.

Horarum Canonicarum explicatio.

78 **H**ORÆ Canonicae dicuntur, series divinarum laudum, precumque vocalium, quæ diu noctuque, certis horis, Ecclesiae nomine, juxta Canonum præscriptum recitandæ sunt, conformiter ad illud Psal. 118. *Septies in die laudem dixit tibi.* Unde septem Horæ Canonicae convenienter præscriptæ sunt Clementinâ un. de reliq. & venerat. Sanct. videlicet Matutinum, cum Laudibus, Prima, Tertia, Sexta, Nona, Vesperæ, Completorium, ad representanda mysteria septenarii numeri, maxime septem beneficia principaliora, Creationis, Conservationis, Redemptionis, Prædestinationis, Vocationis, Justificationis, Glorificationis; septem quoque mysteria Dominicæ Passionis, hisce versibus comprehensa apud Glossam cap. 10. de celebrat. Miss.

*Hæc sunt septenis propter quæ psallimus horis
Matutina ligat Christum, qui crimina purgat:
Prima replet spiritus: dat causam Tertia mortis:
Sexta cruci nescit: latus ejus Nona bisperit:
Vespera deponit: tumultu Completa reponit.*

CAPUT XVI.

Obligati ad Horas Canonicas recitandas.

79 **P**rimò, ad eas tenentur sub mortali Beneficiati omnes, etiam in sacris non existentes, & curam animarum non habentes. De iplo-